

althans naar mijn ervaring, nog maar al te vaak verzuimd door vroedvrouwen en bakers om te letten op temperatuursverhooging, op dikke beenen (die eerst opgemerkt worden als zij heel dik zijn), enz. Ook wordt het urine-onderzoek tijdens de zwangerschap en het nazien van de placenta nog wel eens achterwege gelaten. Met de tegenaanwijzingen voor het vroeg opstaan zal het vermoedelijk dus nog wel eens raar toegaan. Bijster ingenomen met dat vervroegen ben ik als practiseerend geneesheer dan ook allesbehalve. Ook vind ik het voor de vrouwen der lagere klasse volstrekt geen overdreven weelde eens een 9 dagen uit te rusten.

Ik kan het dus niet genoeg toejuichen, dat dr. MEURER, de leeraar der vroedvrouwenschool, tegen dat vroeg opstaan waarschuwt, en ik meen dan ook, dat wij hier goed doen ons niet door de extase onzer oostelijke naburen te laten meeslepen.

Amsterdam, 13 April 1910.

E. MOGENDORFF.

ART. 30 BURGERLIJK WETBOEK.

Naar aanleiding van de in de nummers 14 en 15 van dit *Tijdschrift* door dr. G. W. BRUINSMA en dr. G. C. NIJHOFF besproken vraag, of een geneesheer, die voor een verlossing geroepen, niet bij de eigenlijke geboorte aanwezig is geweest, maar alleen zijn hulp heeft verleend bij de verwijdering van de nageboorte, kan gezegd worden, „bij de bevalling tegenwoordig te zijn geweest” en dientengevolge tot aangifte van de geboorte verplicht is, kan het zijn nut hebben, er op te wijzen, dat omtrent deze vraag reeds een principieele beslissing van ons hoogste rechtscollege bestaat.

In het jaar 1858 werd te Loenen voor een verlossing de hulp ingeroepen van F. V. genees- en verloskundige. Toen F. V. ter plaatse kwam, was het kind reeds een uur geboren en bepaalde zich zijn hulp tot verwijdering der nageboorte. De vader was afwezig; desniettemin deed F. V. geen aangifte van de geboorte.

Deswegen vervolgd, werd hij bij vonnis van 4 April 1859 door de rechtbank te Utrecht vrijgesproken. Dit vonnis werd bevestigd bij arrest van het provinciaal Hof van Utrecht van 10 Mei 1859 en ten slotte vereenigde zich ook de Hoge Raad bij zijn arrest van 16 Juli 1859 met deze beslissing.

De vrijspraak van de rechtbank te Utrecht berustte op dezen grond:

„dat dan ook het tegenwoordig zijn bij de bevalling, zoodanig als vereischt „wordt om het wanbedrijf in art. 346 Wetboek van Strafrecht omschreven „daar te stellen, en om de verklaring te kunnen doen der artt. 29, 30 en 31 „B. W., niet in eenen medisch-technischen doch in een gezonden uitleg- „kundigen zin, en volgens het gewoon spraakgebruik moet worden opge- „nomen, namelijk, het tegenwoordig zijn bij het ter wereld komen van het „kind, en dat, aangezien uit de beëdigde verklaringen der getuigen wettig „en overtuigend is bewezen, dat de beklaagde op *dat* tijdstip *niet* aanwezig „is geweest, hij niet behoort te worden beschouwd, als de persoon, op wien „de verplichting tot het doen der aangifte berustte”. — De Hoge Raad overwoog bij de bevestiging van dit vonnis het volgende:

„Overwegende, dat deze uitlegging van art. 346 Wetboek v. Strafrecht en van „art. 30 in verband met art. 29 B. W., verre van strijdig te zijn met de be-

„teekenis van het woord bevalling (accouchement) daarin voorkomende, „gestaafd wordt door de beteekenis volgens de geschiedenis van art. 56 „Code Napoleon, waaraan het art. 30 B. W. is ontleend, en volgens die van „art. 346 Wetboek v. Strafrecht, door den wetgever aan dat woord in deze „artt. gegeven, alsook daardoor, dat het ten dezen tot verzekering van den „burgerlijken stand, van het kind, in zijn belang en in dat der maatschappij, „geldt de aangifte der geboorte door iemand, die van dezelve als ooggetuige „persoonlijk kennis draagt, terwijl daarenboven het art. 346 Wetboek van „Strafrecht, de sanctie van het bij art. 30 B. W. gegeven voorschrift behelzende, omtrent de onderwerpelijke beteekenis voor geene uitbreidende „interpretatie vatbaar is”.

Deze beslissingen laten aan duidelijkheid niets te wenschen over. Mocht dan ook ooit een geneesheer, welke niet van de geboorte ooggetuige is geweest, toch vervolgd worden, omdat hij geen aangifte van geboorte gedaan heeft, dan zal hij zich met vrucht op deze rechterlijke uitspraken kunnen beroepen. Men vindt ze in haar geheel opgenomen in het rechtsgeleerd bijblad van 1860 bldz. 127 en volgende.

Amsterdam, 18 April 1910.

Mr. E. M. MEYERS.

RECTIFICATIE.

In de vergadering van 6 October 1907 der Nederlandsche Vereeniging voor Heelkunde, waarvan het verslag is opgenomen in het *Tijdschrift* (1908, Eerste Helft, n°. 9), heb ik, sprekende over de behandeling van beenbreuken, gezegd, dat de bekende Antwerpsche chirurg LAMBOTTE, een kind met een eenvoudige femurfractuur volgens zijn methode operatief behandeld hebbende, genoodzaakt geweest was wegens een besmetting der operatiewond het beentje te amputeeren. Ik deelde daarbij mede dit in een verslag van het ziekenhuis, waarin LAMBOTTE werkt, gevonden te hebben.

De heer LAMBOTTE heeft mij nu er op gewezen, dat zulk een geval in geen der bedoelde verslagen is te vinden en dat hij nooit het ongeluk gehad heeft, onder dergelijke omstandigheden een amputatie te moeten verrichten.

Ik heb mij derhalve vergist en de bedoelde waarneming ergens anders gelezen.

Het spreekt van zelf, dat ik volkomen te goeder trouw was en ik bied hierbij mijn verontschuldiging aan aan den heer LAMBOTTE, dien ik als chirurg hoogschat, al ben ik het niet altijd in alle opzichten met hem eens.

Met het beleefde verzoek deze rectificatie in uw blad te willen opnemen,
collegialiter,

i. i.

Rotterdam, 14 April 1910.

Dr. W. J. VAN STOCKUM.
